

виждамъ. Болница? . . . Но тукъ бѣше гимназия по-рано. Значи ученицитѣ сж се прибрали въ домоветѣ си. Толкова ли сж много болнитѣ и раненитѣ войници, че и училищата сж превърнати на болници?

„— Какво мислите? Какво съчинявате? — пита Мими и мжчи се да надникне презъ рамото ми за да види какво пиша.

„— Попълвамъ празнотата въ моя животъ. . . Опитвамъ се да пиша.

„Отъ коридора се чу глъчка. Нѣкой извика: — Сестра Мими, тичайте, че Анани умре.

„— Ей, сега, — и свикнала вече на тая дума произнасяна най-малко по петъ пжти на день, Мими, затича къмъ съседната стая, дето е умрѣлъ учителътъ Анани, човѣкъ съ много голѣма култура, безспорни знания и отлична душа, която може да се разлива въ съзнанието и душитѣ на събеседниците му като сладко пивко вино.

„— Абе, всѣки день изнасятъ мрътавци . . . до кжде ще я докараме ако върви все така? — пита единъ силенъ, предранъ гласъ.

„— Ако не изнасятъ мрътавци, болница ли ще е? — като че ли кудкудечи, отговаря другъ и равномерно трака съ патерици по циментовитѣ плочки.

„— И ние нѣма да избѣгнемъ смъртта. . . Кой може да се скрие ото нея, особено сега, когато сме решили да правимъ гробища и по скалитѣ, дето свиватъ гнѣзда орлитѣ! . . . Доклѣ е животъ и смъртъ е!

„Смъртъ! Това е вече безразлично. Свикнахме съ нея. На всѣка крачка имената на хиляди познати и непознати се носятъ като смѣтъ отъ вихрушка . . . имена на паднали по бойнитѣ полета, или измрѣли изъ болниците. Войната не носи друго, освенъ свикване съ понятията, които при друго време биха ужасили душитѣ ни. . . биха убили желанието ни да се наричаме човѣци. Мигъръ азъ бихъ понесълъ смъртта на моя любимъ братъ, убитъ отъ английски куршумъ нѣкъде при Орманлъж? Не, азъ достатъчно съмъ чувствителенъ и не бихъ лесно понесълъ тая смъртъ. . . Моята душа бѣше свързана съ неговата. А сега?! Не усѣщамъ смъртта му, тя се губи, покрива се съ плаща на ужасната война, която смила и